Після конфіскати — другий наклад

Ч. 81 (11.049). Львів, середа 13. квітня 1927. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Україна і Польща".

Львів, 12. квітня 1927.

Проф. Павло Рорбах, відомий з часів великої війни оборонець і пропагатор українських самостійницьких змагань в найширшому розумінні того слова, помістив в *„Danziger Zeitung"* (з 7. ц. м.) чергову статтю на українські теми під складним по суті написом: „Україна і Польща".

Стаття німецького знавця української проблєми в своїй першій частині не приносить нічого для нас цікавого. Автор більше розправляється з німецькими зневірниками в життєву силу України, переходячи перипетії української проблєми від берестейського мира до нинішнього моменту. Зокрема розглядає проф. Рорбах становище московського більшовизму до національно-визвольних змагань України, зупиняючись на добі воєнного (деструкційного) і добі післявоєнного комунізму, себ-то на добі конструкційних спроб і намагань. Першу добу називає він добою ленінізму, пронякнутою великоруським духом у відношенні до неросійських народів, а в першу чергу українців; друга доба — це доба сталінізму, доба гармонізації соціяльної революції з національним почуванням підчинених народів. Очевидно, ця друга доба не була висловом революційного сентименту, тільки внутрішньою конечністю. Бо коли царатові не вдалося асимілювати „інородців", а головно українців, на протязі цілих століть, то ясно, що тимбільше це був даремний труд в добі національного пробудження і відродження, в добі права нації.

Унітарна система Москви, що тільки під напором конечности погодилася з ідеєю федералізму, пробувала в якнайширшому розмірі впливати на обмеження української автономії. Та замисли Москви розбивалися об тверду дійсність. Сьогодні Рад. Україна є вже цілістю, що — поборюючи найрізнородніші перепони — почуває і ділає в українському національному дусі. Українська мова з кожним днем утверджується як пануюча на Рад. Україні. Розвинулося там в повному обємі українське національне почування — так, що про поворот до минувшини, про реставрацію колишньої збірної Росії й мови не може бути. З острахом і тривогою гладить Москва, як українське національне почування бере верх над більшовицьким (інтернаціональним, а одночасно централістично-московським), однак московський центр не важиться на різкі протиділання.

„Наслідки цього починають робитися помітними в европейській політиці. Україна стала козирем в польській й англійській грі. Також француська преса заповнюється статтями про українське питання. Коли в Польщі до влади прийшов Пілсудський, вбито Петлюру в Парижі. Ніодин українець не сумнівався, що це сталося з припоручення Москви, бо Петлюра був сподвижником ідеї, якої змістом: реставрація української самостійности при допомозі Польщі. Пілсудський і його окруження бачить ясно, що для Польщі нема більшої внутрішньої небезпеки, як ненависть насильно прилучених сімох мільйонів українців. Звідсіль і плян: цих пожертвувати щоби зискати як союзника для Польщі незалежну від Москви соборну Україну і найти відшкодування в унії з Литвою й анексії цілої Білоруси. До того крайні шовіністи додають ще Східну Прусію і Данціг".

В Англії український рух розглядають під кутом рішаючого ослаблення Москви і розгрому совітської могутности. Політика з Польщею і посередньо або безпосередньо з Україною є головним засобом Англії в грі з Москвою. Якщо не вдасться остаточно створити суцільного протибільшовицького фронту, то тоді буде він з конечности обмежений до Польщі й України. Все це промовляє за тим, що в недалекому часі українська проблєма повинна стати ще більше актуальною в европейській політиці.

Так твердить проф. Рорбах. Наскільки вірно підмічує він метаморфозу, яку перейшла Наддніпрянська Україна на протязі останнього десятиліття, настільки фантастично колірує замисли Польщі Пілсудського. Не лише невиключеним, але певним є, що Україна вибуялого й поглибленого в широких масах національного почування, Україна, що протиставиться нівелюючо-інтернаціональним впливам Москви, — входить в рахунки Англії і її теперішньої континентальної експозитури — Польщі. Одначе від цього протиставлення до перекидної пилки в англійських, а тимбільше в польських руках дуже і дуже далеко. А вже безмежно фантастичними у проф. Рорбаха виступають широкі замисли марш. Пілсудського. Шкода, що проф. Рорбах не вглибився у внутрішню політику Польщі взагалі, а в політику відносно 7 міл. українців зокрема. Бо колиб він ознайомився з тією політикою:

колиб проф. Рорбах знав нашу дійсність, то не говорив би про „пожертвування" сімох міліонів українців в користь незалежної і соборної України в заміну за здобуття нового і сильного союзника. Жадна Польща: ні Дмовського, ні Пілсудського не збирається „жертвувати" нас Україні,

Робітнича нужда.

З приводу останнього страйку в Лодзі.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 9. квітня 1927.

II.

Політичні моменти.

Так, безперечно, минуломісячний страйк у польському текстильному промислі вибух на підложу робітничої нужди, що дійшла вже до самого краю, що навіть на тлі страшної загальної павперизації усіх інших верств населення польської держави є чимось виїмковим і може рівнятись хіба з нуждою українського селянина. А проте, поруч із чисто матеріяльними причинами страйку, були ще й інші.

І так до тих причин належить похід промисловців проти професійних організацій робітництва. Ми згадували у вчорашньому нарисі робітничої нужди в м. Лодзі про деморалізацію серед робітництва, себто його низький рівень соціялістичної свідомости, солідарницьку хиткість та взагалі недостачу тих прикмет, які дають усякому працюючому відпорну силу проти визиску. Такий його нинішній стан має свої причини. Тут треба вкоротці пригадати товсті і худі дні польської промисловости. Перші з них — це були часи інфляції, які в липні 1923 року довели розвиток лодзького (і взагалі польського текстильного) промислу до кульмінаційної точки. Рівно через рік ситуація виглядала вже вже цілком інакше. З введенням золотого промисловці втратили неприродно-вибуялу конюнктуру, і мусіли приноровлюватися до нормальних обставин, до нормального запотребування покупця і нормальної конкуренції. У цьому то й лихо. Польський текстильний промисл, працюючий колись для глибокої Росії, не міг задовольнити ані нинішнього обивателя Польщі ані теж претендувати на експорт з моментом, коли лише перестав калькулюватися на обезцінену валюту. Темпо продукції раптово звільнилося. І так у липні 1924 року ступінь редукції днів праці у вовняному промислі дійшов до 34 прц., а в бавовняному до 52·5 прц. Правда, через рік, себто в липні 1925 р. ступінь редукції днів праці змалів уже до 3·9 прц. у вовняму промислі і 5·5 проц. у бавовняному. Але поки польський промисл приноровлювався до нових обставин і на зразок заходу почав заводити т. зв. наукову організацію праці, прийшло катастрофальне заломання курсу золотого, а вслід за ним знову обмеження праці і знову редукція робітників, банкрутства і панічна ліквідація підприємств, вивоження машин до Румунії і Югославії, словом, катастрофа, яка для робітництва зводилася до одного страхітливого слова: безробіття. Однак у I. півроці 1926 року, наслідком зниження золотого і частинно завдяки англійському страйкові, текстильний промисл у Польщі знову віджив і лодзькі фабрики почали знову гарячково працювати, стараючися використати тимчасову конюнктуру. Всі ті вагання у текстильному промислі відбивалися дошкульно на шкурі робітника. В часах кризи промисловці без надуми переводили масове звільнення робітництва. В часах конюнктури промисловці йшли і нині йдуть шляхом збільшення годин праці, без приймання нових робітників на законні 8-годинні зміни, тероризуючи затруднене робітництво маревом безробіття. І це то марево до краю залякало, отже здеморалізовало робітника. У довгих місяцях безробіття робітник бачив, що професійна організація це гарна річ, але прожиток дає лише — праця. І вхопившися раз праці, лякається, як смерти, втратити її. Той страх був теж чудовим союзником реакційних промисловців у відтяганню робітництва від організації. Спеціяльно з цією метою: посіяння організаційної деморалізації виходить у Варшаві, підписуваний ріжними анонімами, юдиний тижневик „Ґлос Праци Польской".

Таким робом боротьба поміж професійними робітничими організаціями й організаціями промисловців перейшла з площини боротьби за матеріяльне забезпечення робітника у площину ширшу, так мовити, принціпіяльну, — у площину боротьби за і проти самої робітничої організованости. Сама робітнича нужда станула на дальшому пляні..

До цього соціяльно-політичного моменту приєднався ще момент суто політичний. Вийшло таке, що в наслідку травневого перевороту потерпіли саме всі ті три політичні партії, які мають вплив на три істнуючі в Лодзі професійні організації текстильних робітників: ППС. — „Професійний Союз Робітників Текстильного Промислу" (голова: посол ППС. А. Щерковський), лівиця Н. П. Р. — Союз „Праця", і Х. Д. — „Союз Християнської Демократії". Ніде правди діти, хоча ППС. утратила вже монопольні й диктаторські впливи серед робітництва, всеж вона ще найсильніше сидить у проф. робітничих організаціях. Від кількох місяців звернула вона на ці організації особливу увагу. Це цілком зрозуміле. Програвши політично на травневому перевороті, у якому активно співділала, завівшися болюче на свойому колишньому лідері, ППС. рішила відігравати „з долини". І почала інтензивніше працювати в цій долині, серед робітничих низів, — почала організувати серію робітничих рухів.

Політика промислових організацій (наймогутніша із них це „Союз Текстильного Промислу у Польській Державі") супроти професійних організацій з одного боку, і політика уряду у відношенні до ППС. та взагалі до демократії з другого — довела до формальної бодай консолідації робітничого фронту. У перших днях лютого прийшла у текстильному промислі принціпіяльна вимога умов, з виступили з нею усі три вище названі робітничі професійні організації. Вони висунули вимогу 25-процентової підвишки для усіх категорій робітників, зокрема теж для майстрів і бюрових співробітників (вони мають свої окремі організації). Після відкинення промисловцями цієї вимоги, 7-го березня проклямовано у текстильному промислі страйк

у якому знову таки виступили солідарно всі три організації: пепесівська, енперівська і хадецька.

Та не вважаючи на таку солідарність, збережену й протягом самого страйку, не вважаючи теж на зовнішню форму полагодження конфлікту, нібито корисну для робітництва, а саме: покінчення страйку (21. III.) після прийняття обома сторонами арбітражного урядового суду, — робітники програли, програли на цілій лінії. Робітнича нужда не змаліла наслідком страйку ні на йоту і тому теж конфлікт зовсім не злагіднів. Навпаки, він зріс. Бо нині у робітничій нужді завинив уже безпосередно уряд і дальша боротьба силою льогіки звернеться уже безпосередно проти уряду.

І. Кедрин.

Радянська Україна.

„Бюрократична чума".

На Радянській Україні ведуть тепер ударну кампанію не тільки за економію гроша, праці, часу, але і за викорінювання нечуваного бюрократизму, що є джерелом усякої безекономности. Надмірний бюрократизм, що загніздився в усіх державних і громадських установах Радянської України, звуть там бюрократичною чумою. Кілька картинок тієї „чуми" по сільських радах наведемо зі статті А. Дубовика за харківськими „Вістями" з 5-го квітня ц. р.

„Село Шершнівка, на Лубенщині — пише А. Дубовик — невелике село. А в сільраді за рік зареєстровано вхідних паперів до 300 і вихідних до 400! Це ще не рахуючи ріжних „довідок", „посвідчень", „списків" та „анкет", що йдуть по окремому обліку! І ці відомості, що кожного дня вимагаються від сільради десятками, остаточно „заїдають" її. І сільрада буквально „плаває в паперах". Виконання цієї паперової роботи зверху вимагає від сільради 90 проц. цілоденної роботи. При таких обставинах сільрадівським робітникам не доводиться й думати про нормальне обслуговування потреб сільського населення".

Далі автор наводить кілька характеристичних епізодів безпорадности секретарів сільрад перед цією паперовою зливою.

„Я, — каже секретар сільради, „дійшов до точки"... Або щось треба робити, щоб припинити паперову зливу, або доведеться ставати на „шлях бюрократизму"... Махнути на все рукою — „хай крутиться"... Приходить, приміром, селянин за вирішенням своєї справи: — Я вже другий день чекаю. Дайте, будь ласка, відповідь. Секретар обіцяє обовязково сьогодні зробити все, що треба. Але в цій хвилі листоноша приносить цілу купу свіжих „розпоряджень і обіжників з району". І обіцянка залагодити селянинові справу, ясно, забувається. Бож треба тільки глянути на ті грізні „негайні", „термінові" папери, що заповнюють і стіл, і шафу й кишені сільрадчиків, щоб зрозуміти їх безпорадне становище".

Дубовик знаходить вихід з цього становища в тому, що

„перед окрвиконкомами та райвиконкомами слід з усією рішучістю поставити питання — „не мудрувати" та не вигадувати щодня „нових порядків" і не займатись паперовою „мертвотворчістю", а повести рішучу боротьбу з перевантаженням сільрад зайвими паперами. І профсоюз технаради і РОІ мусять відіграти тут значну ролю. „Перевантажувати сільради паперами — значить плодити бюрократизм, і заважати роботі сільраді по виконанню тих важливих завдань, що лежать на ній в галузі господарського й культурно-соціяльного піднесення села".

З жіночого життя.

Конґрес „Союзу Українок" у Львові.

В днях 9. і 10. ц. м. відбувся у Львові в кімнатах „Української Бесіди" конґрес „Союзу Українок". Поверх 40 філій Т-ва було заступлених 60 делеґатками. На конґресі, що відбувався під проводом п. Олени Федак-Шепаровичевої, виголошено чотири реферати: 1) Орґанізаційний і звіт з діяльности — п-ні І. Макух-Павликовська; 2) Жіноча сільсько-госп. школа в Угерцях Винявських — п-ні М. Бачинська-Донцова; 3) Про діточі садки — п-ні Селезінкова з Радехова; 4) Жінка і кооперація — п-ні І. Макух-Павликовська. По першім рефераті слідували звіти з місць, а по всіх рефератах відбулася оживлена дискусія, що покінчилася ухваленням відповідних резолюцій.

Докладний звіт з конґресу подамо в одному з найближчих чисел.

Віче українських жінок.

Дня 10. ц. м. відбулося у Львові в салі „Народного Дому" жіноче віче, що було немов закінченням конґресу „Союзу Українок", котрий саме на годину перед початком віча закінчився. Точно о год. [illegible] виповнили велику салю репрезентантки львівського жіноцтва. Мущин було мало. По виборі президії в особах пп. Ірени Макух-Павликовської й Іванни Гладишовської-Пелеської виголосила реферат п. М. Бачинська-Донцова про відношення українського жіноцтва до фемінізму і про завдання нашого жіноцтва на політичнім полі. Опісля виголосила реферат п. Іванна Блажкевичева на тему „Мущина і жінка", багатий у всякі дразливі а подекуди комічні моменти, які приняли присутні з вдоволенням і нагороджували густими оплесками. Потім промовляла п. Олена Федак-Шепаровичева про жіноче шкільництво і завдання українського жіноцтва в цій ділянці.

По рефератах вивязалася горяча дискусія, в котрій рвалися до попису також [illegible] „інтернаціоналісти" зпід стягу Сельроба і „Ради", але дістали таку відправу з уст пп. Мілени Лисякової-Рудницької і Блажкевичевої, що мусіли зробити відступ з невдячного „гастролю". Віче закінчилося приняттям предложених резолюцій.

Анкета С. У. А.

Правнича термінольоґія. — „Правничий Часопис".

З ініціятиви виділу С. У. А. відбулася дня 10. ц. м. анкета в справі правничої термінольоґії і „Правничого Часопису" при участи членів С. У. А. і запрошених гостей.

Перша справа, а саме українська правнича термінольоґія, викликала незвичайно живу дискусію, в якій брали участь д-р Володимир Охримович, д-р А. Говикович, радник В. Децикевич, д-р Кость Левицький і инші. Анкета порішила, що Виділ С. У. А. у порозумінні з Виділом „Товариства Правників" має звернутися до Наукового Товариства ім. Шевченка, щоб воно перебрало на себе працю для устійнення української правничої термінольоґії. Історію дотеперішніх заходів і праць з обсягу української правничої термінольоґії від 1851 р. до 1890 р. зобовязався обробити д-р Кость Левицький, і від 1890 р. по останні дні д-р Володимир Охримович.

Не менше живу дискусію викликала справа „Правничого Часопису". „Правничий Часопис" має вже свою історію. З початку пробувано приступити до видавання спільного орґану „Т-ва українських правників" і С. У. А. Але заходи в цій справі не увінчалися успіхом і тепер на засіданні Виділу дня 12. лютого ц. р. С. У. А. вирішив поробити всі заходи, щоб видавати „Правничий Часопис" як орган С. У. А. і в тій цілі вибрав ініціятивну комісію. При організації видавництва обговорено дві справи: відповідне редаґування цього часопису та його матеріяльне забезпечення. Щодо фінансового положення

Д-р Володимир Левицький.

Вартість математики.[1]

Дорогі Товариші
і Високодостойні Гості!

Як голова математично-природописно-лікарської секції Наук. Т-ва ім. Шевченка складаю отсим сердечну подяку і Вам, Панове Товариші, і Науковому Товариству ім. Шевченка, всім культурним, просвітним, науковим установам і всім присутним, за те, що Ви зволили віддати почесть 30-літній праці нашої секції безпосередно, а моїй особі посередно. Кажу посередно, бо ті усі суперлятиви, що впали нині на мою адресу, мушу звести до відповідної міри.

Правда, що я був редактором Збірника секції від самого її заснування, але правдою є й те, що почин до видавання Збірника дав тодішний голова, найбільший наш учений, проф. М. Грушевський, який довго мене переконував, заки я узявся за це діло — бо я не мав тоді віри, що таке видання вдасться. А прошу не забувати, що поруч зі мною були редакторами видань секції такі два визначні мужі, як пок. проф. І. Верхратський та пок. д-р Е. Озаркевич; без їх помочи робота булаб не пішла. А чиж маю згадати таких співробітників секції, як пок. Глібовицький, Раковський, Рудницький, М. Чайковський із старших, Кучер, Садовський, Мельник, Полянський, Тисовський і богато інших з молодших? Без їх праці не було би секції, бо нині одна людина не в силі сама робити наукову роботу. Отже деж ті мої „великі" заслуги? Названо мене нині піоніром математичних наук на Україні — але й це не вірно. Бож на Україні були нераз і великі математики. Уже за часів Володимира Мономаха згадується про вченого новгородського монаха Кирика 1108 р., що видав твір про хронольоґію, де помістив деякі твердження з аритметики; ще й нині згадує його історія математики.*) За часів Лейбніца мала жити на Україні якась математичка Круковська**), що вела переписку з тодішним математиком Европи (її анектує польська наука). А от недавно тому святкувала наша секція память 125-літніх роковин великого математика М. Остроградського, товариша Шевченка, якого імя і досі наука згадує з пошаною, на жаль як математика російського***). Отжеж я не був перший математик на Україні. Колиж говориться про мої заслуги, то одинокою моєю заслугою є хіба те, що я мав віру, що й наша мова надається до математичних творів.

Коли я 34 роки тому назад, як молодий студент, приніс мою першу роботу з вищої математики, першу взагалі писану в українській мові, до тодішньої редакції „Записок", то редакція довго не знала, що з нею робити; а коли вкінці по році роботу надруковано, то редакція счеркнула вступ, в якому я зазначив, що це перша робота на українській мові, і висказав надію, що наша мова до математичних студій вповні надається, бо редакція хотіла перед чужими закрити факт, що у нас у тій царині наук був дотепер застій. Однак перші леди були переломані. Вслід за першою роботою пішли інші, мої і чужі, повстав Збірник секції, ми покликали до життя термінольоґічні комісії і робота пішла живіше вперед. Велика війна здержала на якийсь час праці секції та зате принесла нечуваний підем науки за кордоном, на великій Україні. Прийшла українізація, покликано до життя Академію Наук у Києві і наша акція в щасливій кооперації з цею поважною інституцією вже не боїться про занепад науки. Бо великі імена европейської і світової слави, як Тутковський, Крилов, Граве, Кравчук, Бернштейн (в Харкові) і ін. дають запоруку постійного поступу математичних та природописних наук на українських землях.

Як бачимо, в тій цілій роботі не великий був мій вклад. І тому, коли товариші праці звернулися до мене з пропозицією устроїти разом з секцією і мій ювилей, я на це не годився. А не годився я ще і з тої причини, бо вважаю, що кожний ювилей замикає найкращу добу в життї людини та приневолює її глядіти на себе з далекої перспективи „*sub specie aeternitatis*"; і тоді стає перед людиною питання, чи не час вже зробити місце другим і піти поза скобки, — а моя амбіція поки що на це мені не позволяє. Колиж я вкінці згодився на нинішнє свято, то тому, що добачую у нім те, чого може інші не доглянули, саме надаю йому символічне значіння. Воно є символом того відрадного факту, що й наш нарід робить вже останні кроки, щоби вповні ввійти в сімю культурних народів. Бо якось воно так зложилося, що розвиток кожної нації, а головно недержавної і поневоленої як наша, іде певними фазами: починається від устної, опісля письменної словесности, приходять великі духи, що словом будять національну свідомість, далі приходить пора на наукові досліди історії та літератури, досліди мови, пізніше може приходить час на мистецтво, а далеко-далеко на кінці на науки природописні і технічні. І нічого в тім дивного, бо ці останні вимагають таких варстатів праці і таких установ, яких поневолена нація не в силі дати. Тому то тішуся, що в нас прийшли вже до зрозуміння значіння природописних та технічних наук для культури; бо нарід, що недоцінює ці науки і не виявляє охоти до їх зрозуміння, засуджений в нинішніх часах або на знищення, або на те, щоби бути погноєм для інших, гельотом і рабом. Нині Тиртей мусить іти поруч з Сіменсом і Круппом! І тому з цього місця висказую при нинішнім святі надію, що у нас буде поширюватися інтерес і зрозуміння ваги природописних наук, що у нас будуть множитися видання для спопуляризування тих дисциплін, та що наша преса, щоденна і періодична, буде тим питанням присвячувати більше уваги та місця. І бажав би я собі, бо преса, ця *Weltmacht*, як казав Бісмарк, яка тримає все руку на живчику нашого національного і суспільного життя, яка льояльно відкликується на всі прояви нашого життя-буття, щоби наша преса час до часу пригадувала нашій суспільности, що тут у Товаристві Шевченка від ряду літ іде тиха, непомітна праця на усіх ділянках людського знання, що тут, без варстатів праці, без підмог трудяться люде для рідної науки, дарма що їхню працю дехто іґнорує, недоцінює або й іронізує з неї, хоч [illegible] праця найшла признання за кордоном — та для української справи може зробила більше як десятки голосних віч.

(Далі буде.)

---

[1]) Промова на ювилейнім святі матем. природ. лікарської секції Наук. Тов. ім. Шевченка 3. IV. 1927.

*) пор. пр. *J. Boyer, Histoire des Mathématiques* ст. 80. Заголовок твору Кирика є: „Учение, имже вѣдати человѣку числа всѣхъ лѣтъ".

**) згадував мені про неї пок. польський історик Кубаля.

***) *Sitzungsbericht der math natur. ärzt Sektion Heft V.* ст 4

то на 156 членів С. У. А. тільки 26-ох зложило по 5 амер. дорерів як одноразовий даток, а 13-ох від 3—1 ам. дол., разом отже тільки 39 членів, а 117 членів С. У. А. не зложило досі нічого! Це й було предметом горячої дискусії, яка розвинувся в двох противних напрямах. Одні, як д-р Кость Левицький і д-р Михайло Волошин, промовляли за негайним видаванням органу, а тоді адвокати йому поможуть, а інші, як д-р Володимир Окримович і радник Володимир Децикевич радили не видавати органу, поки видавництво не буде вповні забезпечене.

Оправдали свою неприсутність на анкеті наслідком виїзду зі Львова проф. д-р Верґановський і мец. М. Корчинський.

Коли буде скликаний сойм?

Варшава, 11. квітня 1927.

В політичних колах кажуть, що надзвичайна соймова сесія буде скликала з кінцем цього місяця, мабуть 28. квітня.

Остаточне визначення польсько-румунської границі.

Варшава, 11. квітня 1927.

Румунська делеґація покінчила на пограничу свої праці при остаточнім визначуванні границі з Польщею. Комісія приїхала сьогодні до Варшави, щоби зложити офіціяльні візити. В делеґації є міністр повновласник Аріон і Янку Ґріґореа. По святах зложать прощальні візити в Букарешті польські члени делеґації, після чого прийде до виміни документів про визначення границі.

Пос. Лясоцький буде відкликаний.

Варшава, 11. квітня 1927.

Бувший посол Польщі у Відні, а тепер у Празі Лясоцький, що поставив був собі за завдання зліквідувати українську політичну еміґрацію із Західної України, має бути в найближчому часі відкликаний. Він перейде в заслужений стан спочинку.

Події в Китаю.

Контрофензива півн. військ.

Льондон, 11. квітня 1927.

Бюро Райтера повідомляє, що почалась уже контрофензива північних китайських військ проти кантонців. Північні війська перейшли до наступу на лівім березі Янґ-Тсе. Около 5.000 вояків перейшло на другий бік ріки. Північні війська скоро посуваються наперед.

Столицею націоналістів — Ганкоу!

Льондон, 11. квітня 1927.

Кореспондент Райтера повідомляє з Ганкоу, що націоналістичні війська у Ву Чанг зложили присягу на вірність Чанґ-Каі-Шекові. Більшовицький комісар Бородін і функціонарі лівого крила націоналістів заінсталювалися в китайській дільниці міста. Ходять чутки, що столиця націоналістів буде перенесена до Ганкоу. Французи і японці виїздять з Ганкоу.

Спільна нота.

Льондон, 11. квітня 1927.

Бюро Райтера повідомляє, що спільну ноту пятьох великих держав, яка протестує проти події у Нанкіні, доручено нині рівночасно представникові нац. уряду в Ганкоу і ген. Чанґ-Каі-Шекові у Шанґаю.

Приготування СРСР. до інтервенції в Китаю.

Берлин, 11. квітня 1927.

„Кельніше Фольксцайтунґ" повідомляє з Копенгаґи, що там прийшла вістка, яка потверджує приготування більшовиків до інтервенції в Китаю. В околицях Чіти і Хабаровська сконцентровано більші відділи більшовицьких військ, підкріплювані відділами з европейської Росії. В Сибірі змобілізовано пять дивізій піхоти і три бриґади більшовицької кінноти. В Токіо думають, що Чанґ-Тсо-Лін обсадив був більшовицьку амбасаду, щоби так спровокувати концентрацію більшовицьких військ на кордоні Манджурії і щоби приневолити Японію до інтервенції.

Більшовицький уряд і події в Китаю.

Берлин, 11. квітня 1927.

З Москви повідомляють, що там почався вчора 13-тий всесоюзний конґрес. Предсідником конгресу вибрано Калініна. Риков у звіті з діяльности більшовицького уряду зазначив, що СРСР. зірвав взаємини з пекінським урядом, щоби запротестувати проти нарушення прав СРСР. Одні більшовики не вислали ніодного вояка до Китаю. Події в Пекіні відбувались у порозумінні з тамошнім дипл. корпусом. Тимчасом кілька держав заявило, що не хочуть мати нічого спільного з пекінськими насильствами. До тих держав не належали ні Англія ні Італія. Ясне, що хочуть спровокувати СРСР до збройної інтервенції. Війна проти уряду півн. Китаю заподіяла би велику шкоду китайській революції. СРСР. не дасться втягнути у війну і на всі провокації відповість бажанням мира. „Ми, дякуючи нашим леґальним і нелеґальним боям, такі загартовані, що ніхто не може числити на слабість наших нервів" — закінчив свою промову Риков.

Китайська відповідь на ноту СРСР.

Льондон, 11. квітня 1927.

„Дейли Мейл" повідомляє з Пекіну, що китайська відповідь на протест Москви проти нападу на будинок більшовицької амбасади стверджує, що найдені в амбасаді документи доказують, що урядовці СРСР. заохочували революціонерів до пропаґанди проти півн. уряду, та що кантонський міністр закорд. справ Чен діставав із Москви 1650 фунтів штерлінґів тижнево. Відповідь зазначує, що більшовицький аташе сам підпалив своє бюро.

Не хочуть обмеження зброєнь.

Женева, 11. квітня 1927.

Льорд Сесіль повідомив Поля Бонкура, що Англія не може прилучитися до французького компромісового предложення в справі обмеження морських зброєнь. Журналістам заявив льорд Сесіль, що в теперішнім положенні годі осягнути порозуміння в справі морських зброєнь. Комісія відложить свої засідання до 1. червня. Колиж у тім речинці годі буде зачати засідання комісії з причини ріжних конференцій, то комісія відложиться аж до 1. листопада ц. р.

Також Італія повідомила, що не може приняти французького предложення.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·93—8·94, канадійський долар 8·90—8·90·50. Банк Польський платив за доляра у готівці 8·90, за Ню Иорк 8·91.

Збіжжя.

Пшениця двірська 55·25—57·75, пшениця селянська 53·00—54·50, жито гал. 39·25—39·75, ячмінь броварний 41·00—42·00, ячмінь на мливо 31—32, ячмінь пастівний 28·75—29·75, овес 32·00—33·00, кукурудза румунська 26·00—27·00, бараболя пром. 7·00—7·50, бараболя для їди 8·50—9·00.

НОВИНКИ.

— **„Козацький гетьман Мазепа".** З німецької преси довідуємося, що фірма „Гетевальд-Фільм" приняла до продукції на р. 1927/28 рукопис п. з. „Козацький гетьман Мазепа". Автором цього рукопису є п-і д-р Марія Люіза Дрооп. Знимки до цієї фільми зачнуться цього року в осени. Варто, щоби хтось з наших тямучих людей у Берліні заінтересувався цією справою, аби фільма вийшла історично вірною і не компромітувала нас перед світом так, як „Тарас Бульба", в якій козаки представлені самими дикунами і пяницями, а поляки шляхотними лицарями. Досі, оскільки нам відомо, тільки фільма на основі песи Винниченка „Чорна пантера і білий медвідь" виконана бездоганно і представляє вірно українські відносини.

— **Коли рабін жениться...** У Пабяніцах, біля Лодзі, трапилась цими днями неабияка подія: женився місцевий рабін-чудотворець. З усієї Польщі зїхались на це свято тисячі вірних і цікавих, кажуть — ок. 10.000. Поліція мала роботу, щоби вдержати комунікацію серед мандруючого народу.

— **Циганська школа в Ужгороді.** Чехословацький уряд у порозумінні з органами влади в Підкарпатській Україні рішив притягнути до школи розсіяні циганські діти. В осени засновано спеціяльно для них школу в Ужгороді, де ходило 38 циганських дітей. Предмети навчання були зовсім своєрідні: гра на скрипці, поливання казанків, рахунки, писання та читання. Викладова мова циганська при допомозі циганських діялектів, якими вчитель сам імовірно не володіє як слід. Одним з найважніших предметів для циган — це наука чистоти. В зимі діти радо горнулись до школи; коли прийде літо, імовірно помандрують із шатрами на лоно природи, доповнюючи свою науку життєвою практикою.

— **Картки для жебраків.** За прикладом деяких німецьких міст завели і в деяких чехословацьких спеціяльні бони для жебраків, якими їм дається милостиню замісць грошей. Ці бони жебраки вимінюють на гроші в маґістраті. Таким робом місто має контролю над скількістю та якістю бідних. Досвід ствердив, що тільки малий відсоток тих, що жебрають, є нуждарями. У Моравській Остраві роздали від 1. січня до 31. січня ц. р. милостині бонами на 7.810 кор. З цієї суми тільки 742 Кор. жебраки відобрали з каси.

— **Ворог чи прихильник війни?** Світ давно вже жде на появу друком споминів сеньора диплььоматів і письменників Клемансо, який від кількох літ сидить у сільськім рідним затишку і пише. Тимчасом один з його видавців повідомляє, що Клемансо рішуче не видасть ніяких воєнних споминів. На пропозицію величезного гонорару він відповів так: „Я не напишу ніколи своїх споминів. Я бачив за багато і за багато знаю, а колиб я все те списав, то в світі не найшлось би більше ні одної людини, яка хотіла би піти на війну, навіть якби була загрожена її рідна країна". Іншими словами: Клемансо, який бачив огидливі сторінки війни, як такий, що він її і кінчив мировою конференцією, не хоче знеохочувати людей до війни на майбутнє. А всеж те, що він думає про останню війну, всіх цікавило би багато більше, як те, що він думає про Демостена (про якого недавно видав книжку).

— **Танцюючий диктатор.** Президент і невтомний реформатор сучасної Туреччини, Мустафа Кемаль, не хоче залишити ні одної ділянки життя, в якій не дав би дечого нового. А що найновішою річю в кожній державі є нині... нові танці, то й він хоче завести наново старий забутий сільський танець „сабек", змодернізувавши його під чарльстона. А щоби заохотити громадян до національної хореографії, витанцьовує його сам прилюдно, знаючи, що піддані залюбки наслідують своїх керманичів. Турки вже давно добре танцюють під пугою свого диктатора!

— **Доля відкривника золота.** Цими днями помер майже в нужді у Льондоні один з найщасливіших відкривників золота в Квінсляндії й плятини в Австралії. Після життя повного пригод, праці і щастя він мусів двічі продати відкриті собою території, не маючи грошей на їх експльоатацію. За одну одержав 120 фунт., за другу 4000 дол. Ті, що відкупили від нього найдені ним золоті смуги, стали міліонерами і зробили богачами ще сотки інших людей.

— **Сензації.** В місті Ніцца, столиці французької Рівієри, звилась нова постать, що дає невичерпаний матеріял газетам. Є це акторка, танцюристка, співачка і... черниця в одній особі: як сама впевняє — донька Распутіна. Вона живе там дуже скромно, але оповідає нескромні історії про любов цариці до свого батька, його вбивство, похорони, як цариця заопікувалась нею і допомогла їй утекти на чужину, купивши вілю в Ніцці, де Софія Григорієвна (так називається донька Распутіна) живе досі. Не є виключене, що після довгого успіху фальшивої архикняжної Анастазії в Берліні нова Хлестаківна пробує щастя в ролі Распутінівної. — В Будапешті почався велиханський процес проти „ясновидячої" Захарії Поп, обвинуваченої в дуренні людей. Ця старша дама із штучним скляним оком зібрала богатий доказовий матеріял, що ясновидність є нині науково признаним фактом, — що вона ніколи не домагалась грошей за свої пророцтва і що те, що передбачувала, справді здійснювалось. На суді стане добра сотка мадярських аристократок, її клієнток, як свідки в її обороні.

— **З жіночих рекордів.** Звичайно ця рубрика повідомляє про довершення жіноцтвом того, що мущини здобули вже давно: як жінки одержують спортові нагороди, суспільні становища, степені, професії. Але ось рекорд чисто жіночий, в єдиній ділянці, в якій мущина не зможе жінки ніколи заступити: рекорд материнства. В Ауґсбурґу на клініці лікарі ствердили, що 23 літня сільська молодиця, вродивши дитину, почала кормити другу, третю дитину сусідок і так далі, від надміру корму. Урядово ствердили (хто не хоче, нехай не вірить!), що молода мати годувала аж 7 немовлят одночасно і мала ще в деяких днях за багато молока. На протязі року вона постачила 1612 літрів молока, себто пересічно півчетверта літра денно. Будова тіла жінки, її стан і харч були зовсім нормальні.

— **Ріжні рекорди.** Одна данська фірма кави найшла такий спосіб рекламы: пише на папері, напоєнім запахом мокки. Хто дістане такий листок у руки, не потребує його навіть читати. Якби так кожна професія хотіла наслідувати цю ідею, то в листовій скринці треба би держати постійно дезинфекційний апарат! — Вік англ. продовжується; так каже їх статистика; перше їх пересічний вік був 40 літ, тепер у мущин 56, у жінок 76. В останніх 10 роках померло 449 англійців, що мали 100 літ. — Наймолодший син англ. короля князь Юрій одержав першу нагоду за танець чарльстона у спортовім касині в Каннах. Має над чим його величність папенька кивати головою! — У Ґмундені застрілилася 13-літня дівчина, а в селі Ліденталь, біля Берліна, 13-літня вродила дитину. — 100 фунт. шт. заплачено за... бібулу, яка висушила 11. листопада 1918 підпис Фоша, Ерцберга й англ. адмірала Вемиса на акті перемиря з Німеччиною.

— **Світова всячина.** В Англії святкують 100-літні роковини уродження Джозефа Лістера, основника антисептичної хірургії. — Єгипетський уряд предложить парляментові проєкт закону, на основі якого на майбутнє тільки ті зможуть мати кілька жінок, які дадуть доказ, що їх доходи дозволяють на такий люксус. — 28. березня було в Англії 1,081.700 безробітних. Щасливий край, що при стільки безробітних може мати таку валюту! — Капабльянка й Альохін зустрінуться в шахових змаганнях осінню ц. р. в Буенос-Айресі. — При кінці березня було в Австрії 208.346 безробітних, що одержували підмогу, а 30.000 без підмог. — У Білгороді застрілився бувш. префект поліції 75-літній Зерович. — Літак Пінеда згорів у Рузвельті (Арізона) перед його висадкою; летун живий. — При направі вулиць в Австерліці викопано посудину, що має 3000 літ. — У Польщі було з початку ц. р. 52.000 передплатників радія; у Швайцарії 51.194, у Мадярщині 59.383, Чехословаччині 180.000. — Помер англійський джокей Арчібальд, після перегонів; він виграв у своїм житті 1800 перегонів в Англії і 1000 на чужині! — Відомий мадярський ловець гр. Гуніаді згинув у Каїрі від раненого льва. — На Словаччині в Кремниці найдено велику золотодайну жилу. Так само надибали сліди золота в південній Чехії між Водняном і Страконіц. Є це поклади від ста літ у Чехословаччині. — Нові діямантові поля найдено в глухій частині ... -африканського побережжа в заливі Александра, близько гирла Оранії. Діяманти є виїмково оригінальні й ошліфовані водою. Один важить аж 81 каратів і варт 7.000 англ. фунт. — Французька поліція відкрила в Парижі потайну стацію радія, що висилала ріжним фінансістам до Берліна, Амстердаму та Москви щоденні біржеві інформації. — Італійський летун Пінедо буде продовжувати свій лет довкола землі спершу на літаку, який дістане від американського департаменту війни, потім на такім самім, як згорів, який прийде для нього з Італії. — В поспішнім поїзді між Варшавою і Краковом найдено в окремій сепаратці застрілену пару: студента та студентку, що полишили записку: „Просимо поховати нас разом!" — Місто Ліон, якого довголітнім бурмістром був Ерріо, теперішній франц. міністр освіти, звернуло Німеччині (Франкфуртові) кілька памяток Гетого, висланих туди на виставку 1914 р. і сконфіскованих після вибуху війни. Ерріо сказав представникові нім. уряду: „Не можна задержувати Гетого як полоненого".

— **Д-р Будник Дмитро** ветеринарний лікар з Гостинця пов. Долина нострифікував на варшавськім університеті свій лікарський диплом узисканий на Академії Ветеринарійній в Берні. 1943 1—1

Дописи.

Станиславів. *(Загальні збори Союза бувших активних офіцерів, підофіцерів і військових урядників).* В цілому ряді міст Сх. Галичини, де були колись австрійські військові залоги, як у Станиславові, Коломиї, Тернополі, Чорткові, Стрию, Золочеві та в інших містах є значне число бувших активних офіцерів, підофіцерів і військових урядників австрійської армії, що служили в тій армії від 12—30 літ, наслідком чого належалася їм емеритура. Польща перебрала по Австрії всі зобовязання, які мала до своїх громадян на території Галичини Австрія, а між ними й обовязок виплачувати емеритури для б. військових. Не зважаючи на приняті на себе міжнародніми договорами зобовязання в цій справі Польща їх у відношенні до б. австрійських військових не дотримала. Для оборони своїх прав зорґанізувалися бувші австрійські військові на терені Сх. Галичини в окреме товариство, що поставило собі за ціль доходити своїх прав згідно з обовязуючими Польщу міжнародніми трактатами. Осідком названого вгорі товариства є покищо не Львів а Станиславів. Сталося так мабуть тому, що в Станиславові найшлися рухливі для орґанізації одиниці. До товариства належать переважно жиди та є там також німці та українці. Дня 20. лютого відбулися в Станиславові перші загальні збори того товариства, що зветься офіціяльно „Союз бувших офіцерів, підофіцерів і урядників військових у Станиславові". Збори були досить численні, брали в них участь делеґати з численних міст Сх. Галичини, в яких повстали зорґанізовані групи б. австрійських офіцерів і урядників. Наради відкрив голова Союзу Зайнфельд. Він же зложив звіт з діяльности орґанізаційного комітету за весь час його істнування, тобто від 1. квітня 1926 р. На зборах принято резолюції зі слушними домаганнями членів Союзу. В тих же резолюціях ствердили збори, що Союз є аполітичною орґанізацією та що одиноким його завданням є здобуття слушних прав та виборення для своїх членів того, що їм правно належиться згідно з законодавством бувшої Австрії та згідно зі зобовязаннями, які перебрала на себе Польща в міжнародніх трактатах. Збори підкреслили в першій мірі право бувших офіцерів і урядовців, що прослужили в армії 10 літ, підофіцерів, що прослужили 12 літ, на одержання емеритури. Таким, що служили ще довше, прислугує право на одержання державної посади, а всім без ріжниці заводовим підофіцерам без огляду на літа служби прислугує право на грошеву відправу, встановлену ліквідаційною комісією. — Головою Союзу вибрано п. Зайнфельда з уваги на те, що уряд займається тепер опрацьовуванням новелі до військового емеритального закону, то саме тепер є найвідповідніший час, щоби вкінці сповнити слушні бажання Союзу. І тому Союз вислав відписи принятих резолюцій до уряду і поодиноких соймових клюбів з проханням занятися цею справою та підтримати її. Союз нараховує тепер 200 членів. — Адреса Союзу така: И. Зайнфельд, Станиславів, вул. Сноляки ч. 1 (Повищий допис і інформацію про Союз містимо на кількакратне прохання Управи Союзу, і зазначуємо при тому, що не всі б. офіцери українці до нього належать. — Ред.).

Глиняни. *(Нова українська фортеця. — З наших гараздів).* Дня 20. березня ц. р. відбулося у нас посвячення купленого з жидівських рук дому для місцевої кооперативи „Народний Дім" у самому центрі містечка. В год. 9-ій рано відправлено в місцевій церкві соборну Службу Божу і при участи о. деканом Садовським на чолі і при участи оо. Боборського, Терещука, Ганаса і Тимяка. Гарну патріотичну проповідь виголосив підчас богослуження о. Роман Гаголосив [illegible] Відтак доконано акту посвячення, по якого закінченню промовив до маси народу в числі около 3000 голов о. декан Садовський Микола. В год. 12-ій того ж дня відбулася в салях Т-ва Задаткового святочна академія, на якій співав хор місцевої читальні під проводом о. Костишина з Балучина. Виголошено ... привітів, а саме від „Ревізійного Союзу" п. Степанюк від філії „Просвіти" в Глинянах ...

нова д-р Рибак Микола, від Тов. Задаткового дир. Сеник Михайло і біля 15 привітів від читалень і кооператив з околиці. Після відспівання національного гимну нарід, піднесений на дусі, розійшовся домів. — Дня 22. березня ц. р. урядовець філії „Просвіти" в Глинянах, увійшовши до канцелярії філії, сконстатував влом до шафи і брак 50 золотих, зложених з розпродажі календаря. Дав теж негайно знати на поліцію, щоб вона перевела вступне слідство. Командант постерунку Косарський явився, розпитував широко і відійшов о год. 11. рано. По обіді в 4-ій год. прийшов Косарський в асисті другого поліцая і громадського урядовця, але позабув уже якось за справу влому, а звернув пильну увагу на етнографічну карту Европи з означенням меж України. Карта ця — це оригінал, дарований філії „Просвіти" студ. фільос. п. Кулицьким Миколою. Глинський Шерльок-Гольмс своїм всевидючим зором доглянув крім того ще завішену на стіні другу, літографовану етнографічну карту України і так з місця, настоячки, почав робити під замітом § 65 (!) вступні доходження, викрикуючи, що він „моцно" уряджує і що голову д-ра Рибака завзиває „до поржондку", коли той звернув поліцаєві увагу, що прийшов за вломниками, а не за картами і т. д. Від того часу наш Шерльок Гольмс провадить слідство направо і ліво за карти України, а за злодіями у нас шукати нема кому.

Всячина.

Дещо про неґрів. Важко культурному европейцеві перемогти в собі почування деякої погорди супроти чорношкірих. Не диво, що американці, які сучасну культуру дігнали автом і доляром, не в силі погодитись з ідеєю про рівноправність неґрів. Американські неґри переживають велику психольоґічну кризу: вони хотять дорівняти за всяку ціну білій расі, відчуваючи її погорду. Намагання зрівнятись з „білими" найкраще замітне в муринській дільниці Ню-Йорку, Гарлем, найбільшій світовій столиці неґрів. Від 125-ої ню-йоркської вулиці переходимо в інший світ, де панують неґри на просторі 20 вулиць аж до 145. На цьому клаптику живе стільки неґрів, що у Львові всіх мешканців: 200.000. Збиті тут в одну масу вони не почувають себе такими безсилими як розсіяні між міліонами білих. Тут вони „цивілізуються": приїхавши із скринькою брудного білля, за два роки стають справжніми мешканцями столиці, де діти щодня ходять купатись. Неґри ненавидять білих із глибини душі але наслідують їх по рабському, щоби доказати їм свій невпинний поступ. Гарлем є копією Ню-Йорку в усьому: від домів, святинь, банків, шкіл аж до клюбів, товариств і забав. Ню-Йорські неґри стають у першій мірі американцями, щоби протиставитись своїм білим ворогам. Минулого року на анґлійськім книгарськім ринку зробила сензацію авторка муринка своєю прецікавою повістю, де героями були мурини, а поруч них білі. Кілька літ тому одержав у Парижі нагороду Академії Ґонкурів письменник Маран, мурин, за повість з муринського життя. Чи всі знають, що у світі є 250 міл. неґрів, а 11 міл. живе в Америці? За свідомістю своєї расової окремішности прийде національна, щораз сильніша, а з нею організація для боротьби за рівноправність. Американські неґри мають де вчитись дисципліни, ладу та орґанізаційного хисту. Одного дня почуємо про них здивовані, що вони не грають виключно в орхестрах і не танцюють для забави білих.

✝ Посмертні згадки.

Володимир Білинський, ветеринарний лікар. Останніми роками поносимо діймаючі втрати в рядах наших інтеліґентних робітників. Ось і свіжа могила бл. п. Володимира Білинського, ветеринарного лікаря. Уроджений у священичому домі, виніс Покійний звідти горячу любов до рідного краю, хоч перехилявся замолоду на сторону „твердих". Як ветеринарний лікар у державній службі, урядував довгі роки в Бродах і поклав чималі заслуги для ветеринарної адміністрації, пишучи підручник *»Ominny ogiądacz zwierząt i mięsa«*, виданий у кількох випусках.

Щойно невіджалуваний син Покійника, бл. п. Клим, ініціятор і організатор нашої прив. Техніки, зумів перевести Батька на український народній шлях. Покійний Володимир забрався був останніми роками до горячої праці в ділянці ветеринарії і годівлі худоби, працюючи також при „Сільс. Господарі" над організацією збуту худоби. На два тижні перед його смертю вийшла остання його праця „Ветеринарна гиґієна і поучення для оглядачів худоби" — як підсумок його довголітнього досвіду і глибокого знання. Помер в 64 році життя дня 30. березня ц. р. в домівці при вул. Збаразькій ч. 6, полишивши дружину, доньку і трьох синів. В. П. Праведникові! *Маріян Стахурський*, ст. вет. лікар у Рогачинах.

Тадей Кізь, бувший старшина УГА, родом з Яворова, умер на пражській клініці в 34. р. життя. Покійний Кізь, як комендант відділу українських стрільців у Кошицях, а відтак у Пряшеві був серцем і душею тамошньої української громади, яка дуже його любила задля його самопосвяти. Чистий мов кришталь характер, трудолюбивий і тихий, був він живим взором совісности і праці. Біженці з польського краю мали в ньому все точку опори й охорони. Також перед чеськими властями вмів удержати престіж нашої справи. Тому тяжко приходиться нам переболіти страту людини, яка від часів перевороту аж до кінця видержала на своїм пості, умираючи здалека від родини, від Рідного Краю. Полишив маму в Яворові, брата Романа, суддю на Закарпатті і сестру Стефанію, замужну за д-ром Павлічем у Юґославії. Земля Йому пером!

Іван Білоус. Дня 2. квітня ц. р. в 9. год. вночі в снятинському повіті в селі Кулачині вбила револьверова куля управителя школи Івана Білоуса в 43 р. життя. В звязку з цим скритовбийством арештовано граніцера Зеленяка та жінку покійника, німкиню, що ціле своє життя мала ріжні любовні історії з ріжними молодими людьми. Судове переслухання доказує, що останнього свого коханка намовила до скритовбийства жінка пок. Білоуса. Покійний Білоус був людиною наскрізь хрустального характеру. В свойому селі побудував кооперативний дім, працював в освітньо-культурних товариствах, а понад усе любив шкільну дітвору та був незрівнаним педагогом. Як голова Виділу „Вз. Помочі У. У." Снятинщини гідно ніс свій прапор та дбав про розвій Товариства. Його природний гумор надавав Товариству життя, а пригноблених товаришів вмів розвеселити. Подиву гідне те, що від покійника не почув ніхто в цілому його терновому життї ні одного слова скарги на родинне пекло. Жінці не сказав ніколи прикрого слова. Без його відома робила ріжні довги, а покійник платив. Осиротив 14-літню дочку. Вічна йому память!

Оповістки.

Тов-о Українських Правників у Львові запрошує отсим своїх членів та впроваджених ними гостей на відчит надради. М. Русина „Про новий скарбовий закон карний", що відбудеться у великій салі „Української Бесіди" вул. Рутовського ч. 22, І. поверх, дня 14. квітня (четвер), год. 6. вечером.

Виділ Т-ва „Укр. Студ. Громада в Кракові" подає до відома, що вписів на 3-тий триместр на Яґайл. Унів. у Кракові не буде. Рівночасно звертається увагу Товаришам і Товаришкам, які в слід. шк. році вноситимуть подання о приняття на університет у Кракові, щоб у власному інтересі повідомляли про внесення подання Товариство „Укр. Студ. Громаду в Кракові". — За Виділ Товариства: Мирон Лятишевський голова. 1939 1—1

Дрібні оголошення.

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Ширіть наш часопис!

КОНКУРС.

Заряд міста Копичинець розписує конкурс в ціли обсадження посади міського лікаря ветеринарійного.

Кандидати повинні виказатися дипльомом на ветеринарійного лікаря.

Першенство матимуть передовсім ті, котрі викажуться щонайменше дволітньою практикою.

Упосаження початково після X. ґрупи державних працівників з додатком за помешкання.

По вдоволяючій пробній службі — стабілізація і евентуально дальший аванс.

Термін до вношення подань упливає з днем 25. квітня 1927 р.

Копичинці, дня 9. квітня 1927 р.

1938 Комісар Лежний др.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.